Ч. 83 (13.032). Львів, субота 16. квітня 1932.

Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem.

Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Наука на Радянській Україні.

(З нагоди 2-го Українського Наукового Зїзду в Празі).

У днях 20—24 березня ц. р. відбувся в Празі 2-ий Український Науковий Зїзд, який мав своїм головним завданням підвести підсумки наукової праці української еміграції за останнє десятиліття. Виголошені на цьому Зїзді реферати про висліди наукової праці української еміграції за десять років наочно засвідчили, що українські учені на еміграції не мало прислужилися до розвитку науки у всіх її галузях.

Хоч не рідко доводилося їм вести цю працю в умовах тяжкого еміграційного життя, але ця праця завсіди відбувалася в атмосфері духової свободи, якої бракує на Рад. Україні, де, як відомо, науку підпорядкували політиці, марксоленінську методольогію визнали за обовязкову й непохитну, а зміст науки обмежили до проблем соціялістичного будівництва.

Яскраву ілюстрацію цих основних засад, на яких ґрунтується наука на Рад. Україні, находимо у статті І. Буланкіна „Стан наукової роботи на Україні та її чергові завдання“, яка вміщена в останній книжці журналу „Комуністична Освіта“ (ч. 10—12, 1931 р.).

Як свідчить І. Буланкін, не всі наукові установи перейнялися марксо-ленінською методольогією: „в деяких науково-дослідчих інститутах маємо „стихійний матеріялізм“, часто натрапляємо на марксівську фразеольогію, що прикриває методольогічну ворожнечу, а іноді ворожу марксизмові механістичну або ідеалістичну настанову того або іншого вченого“.

Рад. влада не допускає будьякого ухилу в науковій діяльності від встановленого законом напряму й веде найгострішу боротьбу з усіми, хто відступає від „казьонного“ шабльону. „За останні роки йде — говорить той же автор — найзагостреніша боротьба з буржуазною наукою та різними псевдо-марксівськими течіями. Боротьба ця охопила майже всі ділянки наук, особливож ділянки соціяльно-економічні. Це призвело до повного викриття контрреволюційної суті цілої низки буржуазних „шкіл“ і „шкодок“, їх ідеольогічного розгрому і зведення до мінімума їх впливу (фашизм і національ-демократизм, єфремовщина, яворщина, грушівщина, меженківщина і ин.)“.

Перевівши цілковитий розгром історичної науки та книгознавства, радянська влада робить тепер рішучий наступ на математичні та природничі науки, але справа йде тут не зовсім гладко вже з тої причини, що серед математиків і природників як у науково-дослідчих інститутах, так і в Українській Академії Наук нема жадного члена комуністичної партії.

Для ілюстрації тяжкої боротьби рад. влади на цьому фронті наводить І. Буланкін, як приклад, Харківський інститут математики, який, не дивлячись ні нащо, „займається виключно суто-абстрактними проблемами. В томуж самому інституті панує серед старих кадрів, особливож у директора цього інституту акад. Бернштейна стара теорія про понадклясовість та позапартійність математики“. На 2-ому Українському Зїзді в Празі ясно визначилася велика роля багатьох наукових товариств на еміграції, які в тій чи іншій мірі причинилися до розвитку науки. В протилежність до цього на Рад. Україні констатується не лише послаблення праці наукових товариств, але й цілковите припинення деякими з них своєї діяльности. Ось як пояснює це явище тойже автор: „Це пояснюється почасти тим, що частково їх функції виконують науково-дослідчі інститути. Другою причиною є те, що по деяких галузях науки зорганізовано марксівські товариства, що й переключили увагу багатьох наукових робітників, головним чином активу“. Це пояснення є найкращим доказом того, що „переключення уваги“ в бік марксо-ленінської методольогії випливає з примусу внаслідок відсутности академічної свободи на Рад. Україні.

Цікаво, що рад. влада та учені-апольоґети рад. влади всеж не перестають твердити, що лише в СРСР панує свобода науки, тоді як у демократичних і фашистівських державах наука або має клясовий характер, або є служницею держави. Так, проф. А. Г. Готалов-Готліб в своїй статті „Фашизм і освіта за кордоном“ („Ком. Освіта“, ч. 10—12, 1931 р.) приписує фашистам глибоку антипатію до розуму й науки, а тому вони й намагаються за всяку ціну знищити свободу науки, яка, на їх погляд, „повинна бути служницею національної держави; самостійних прав вона не повинна мати“.

Про те, кому саме служить наука на Рад. Україні та які „самостійні права“ вона має, ми добре знаємо як з фактів „ідеольогічного розгрому“, про що докладно розповідає І. Буланкін у згаданій тут статті, та ще більше з фактів фізичної розправи й навіть фізичного нищення рад. владою тих наукових сил, що більше всього цінять вільну, незалежну думку в шуканні наукової правди.

Ст. Сірополко.

Економічна криза в Злучених Державах Америки.

ПІДСТАВОВІ СУСПІЛЬНІ РЕФОРМИ.*)

Проекти резервових фондів.— Скорочення часу праці. — Міліярд триста міліонів долярів у панчосі. — Сумний рекорд Ню-Йорку.

Всі дотеперішні „спроби“ зарадити безробіттю, це були тільки менше або більше зручні балачки на суспільні теми. Незабаром мусіла тою справою занятися держава; вправді не ціла велика федерація, але бодай поодинокі краї (стейти). Поважно поставилися до справи безробіття стейт Віскансин, якої губернатор підписав з кінцем січня 1932 р. ухвалений закон про **примусове** обезпечення на випадок безробіття. Що-правда цей закон має війти в життя щойно за рік і то на випадок, колиб до тієї пори працедавці не обезпечили добровільно своїх працівників. У такому випадку вони платили би 2% від платні тих робітників, які дістають річно менше як 1.500 долярів і то так довго, доки не збереться фонд, який виносив би щонайменше по 75 долярів на робітника.

Цей приклад поділав. Комісія знавців, заіменована губернаторами стейтів Ню-Йорк, Ню-Джерзи, Месечусетс, Род Айленд, Пенсилвенія, Огайо і Конетикат виготовила плян стейтового обезпечення на випадок безробіття. На цей плян погодився нюйорський губернатор, Рузвельт, який обіцяв вжити заходів, щоби добути на нього апробату стейтової леґіслятури. Але републиканська більшість спротивилася тому. Плян комісії стейтів передбачує резервовий фонд, до якого вплачували би працедавці по 2% від робітничих платень так довго, доки не призбирається резерва по 50 дол. на робітника. Від тієї пори платили би працедавці тільки 1% від платні робітника. З того фонду одержував би безробітний не більше як 10 дол. на тиждень і не довше, як через 10 тижнів на рік. Робітники не вплачували би нічого до того фонду. Яка доля стріне цей проект в інших заінтересованих стейтах, ще не знати.

Досить цікавим експериментом є спроба скорочування часу праці, як засобу для усунення безробіття. Комісія, назначена нюйорським губернатором, Рузвельтом, ствердила у свому звіті, що перехід на 5-денний тиждень помагає поступові в індустрії. Підприємці заявили, що від скасування суботи, як робітничого дня, нічого не тратять, бо й так не було великої користи зі суботішньої праці. Деякі великі фірми (як Келлог Комп. і Дю-Понт Комп.), які завели у своїх фабриках 6-годинний день праці, кажуть, що дотеперішні висліди безумовно додатні для підприємств і робітників. Робітники — кажеться — працюють охотно і продукують стільки, що перед тим у восьмох годинах, а при цьому збільшилося число працюючих на 33%. Мир. Тейлер, голова фінансової комісії сталевої корпорації каже, що унормування часу праці на нових основах є господарською конечністю. „Треба устійнити відношення поміж робітником і машиною“, каже він.

За такою реформою часу праці заявилася 31. січня 1932 конференція представників 25 великих галузей американського промислу, що відбулася в Олбені в комісаря нюйорського стейту.

Поруч з цим підносяться голоси засадничого значіння, але тим самим вони безвартні; бо що значить нпр. такий голос: „дати безробітним працю, то це спричинить кінець економічній депресії!..“ По-перше, це ще питання, чи сама „праця“ робітника усуне депресію, яка є одною лапкою у світовій депресії, а по-друге, що саме у тому й річ, щоб робітникові дати працю.

За один із засобів для ліквідації депресії треба вважати й недавній (з кінця лютого 1932) поклик президента Гувера до населення краю, щоби воно виявило такий патріотизм, як у війні. Цей патріотизм мав би проявлятися у тому, щоби населення не переховувало грошей у панчохах та матерацах, але пустило їх в оборот. А цих грошей переховує американське населення — на думку президента — на суму одного міліярда трьохсот міліонів долярів! Зовсім поважна сумка!. Безперечно, що така сума, пущена в рух, могла би зменшити безробіття, колиб її хтось інший знов не сховав, як не в матерац, то в залізну шафу.

Найдоскульніше відчувають крізу великі міста, як Ню-Йорк, Філядельфія, Шікаго. В Ню-Йорку начисляють 1,750.000 безробітних. Має бути 231.000 родин, які не мають ніяких засобів до життя. Допомоговий Комітет, який постановив собі зібрати 18 міл. дол., зібрав далеко більше, але цього не може стати на довго, коли допомогові інституції видають місячно по 4 міл. долярів. Кажуть, що у Філядельфії безробіття майже в кожному домі, а в Шікаго має бути ще гірше, як у Ню-Йорку. Там носяться з думкою позакривати навіть школи, бо місто вже від місяців не платить учителям. Ню-Йорк, який має найбільше хмародерів, найбільше банків, найбільше безробітних, найбільше — чого там ще, заледви вспів видістати короткоречинцеву банкову позичку на 6% під умовою, що в місті будуть заведені конечні ощадности. Хто знає, чи замісць ощадностей, до яких Ню Йорк не привик, не буде змушена заплатити довг ...публика.

Для зрівноваження федерального бюджету і стейтових бюджетів прийдеться обнижувати платні урядникам. Залізничі урядники вже самі погодилися під натиском обставин на знижку платень на 10%. Сенатор Бораг проектує знижку від платень, які виносять понад 5.000 дол. на рік (поверх 400 дол. у місяць). Якби так у нас, то ще можна би і зі знижкою такої платні „витримати“!.

Лев Ясінчук.

*) Гл. „Діло“ чч. 75, 76 і 79 із статтями того самого автора на ту саму тему. — Прим. Ред.

Трудноці китайсько-японського замирення.

МОСКВА. 14. IV. ПАТ. На основі радянських інформацій шанґайську конференцію перервали до часу, аж прийдуть інструкції від комітету 19-ох, створеного Союзом Народів. Китайці налягають на означення речинця евакуації. Військова підкомісія конференції працює дальше над подробицями дислокації японських військ. Японська опінія уважає відклик китайців до Женеви нельояльністю. Тимчасом 8. і 10. японська дивізія відмашерувала до Манджурії.

Німецький уряд проти гітлерівських організацій.

Берлінське бюро Вольфа оголосило комунікат, що подає мотиви декрету президента Гінденбурґа про розвязання гітлерівських штурмових організацій. Декрет виданий на домагання всіх членів кабінету в інтересі вдержання безпеки й публичного ладу та збереження державного авторитету. Штурмові організації переведені до найменших подробиць на зразок військової організації. Уявляють вони приватну армію, хоча тільки почасти озброєну. Сотки тисяч осіб, звязаних наказом безоглядного послуху, творять активну групу, що може виступити як військо. Навіть без зброї ті групи можуть допускатися кожної хвилі насильних актів і ставити частину населення під примус. Вже само істнування такої боєвої організації, що є державою в державі, творить джерело безупинного занепокоєння для мирного населення, що користується охороною права при своїх заняттях. Тільки держава може удержувати збройну силу. З ментом, коли подібна сила є приватно організована, а держава це толерує, грозить вже небезпека мирові й порядкові. Розвій випадків веде до конфліктів і консеквенцій, що пригадують громадянську війну. Серед таких умовин держава мусіла би втратити пошану, якої має право домагатися для своїх установ, особливо для війська та поліції. Комунікат кінчиться осторогою, що уряд готов виступити проти всяких дальших спроб творити державу в державі.

По широкому світі.

„Дейли Телеґраф“ довідується, що Греція та Болгарія хочуть приступити до наддунайської федерації.

Мадярський уряд рішив обнизити з днем 1. липня платні послів до парляменту на 57 прц. і державних урядовців та емеритів на 3 прц.

На зборах соц.-демократичної партії у Людвіґсбурзі під Берліном гітлерівці викликали велику бучу, кинувши на салю бомбу.

За кулісами французької фінансієри.

Перед чотирма роками була голосна афера Марти Ано, що видавала в Парижі фінансову ґазету й натягнула грошевитих людей на грубі суми. Її арештували, але завдяки її впливам справа не пішла під суд. Марта Ано почала знову видавати ґазету й минулого тижня її знову арештували під замітом крадіжи, шантажу, змови проти біржі й урядових фінансових плянів, оголошення урядових тайн і т. ін. Крадіжи мала допуститися тим, що оголосила тайний обіжник префекта париської поліції до міністра скарбу Фляндена, де було стверджено, що Ано видає свою ґазету „Форс“ за гроші з підозрілих джерел та що має звязки з Німеччиною й Радянщиною. Ано оголосила цей обіжник у своїй ґазеті, однак влада сконфіскувала його, закидуючи їй крадіж документу. Однак загально говорять, що арештували її не з приводу цього документу, тільки за оголошену статтю, в якій Ано гостро заатакувала уряд Тардіє у звязку з проєктом наддунайської федерації. Вона написала, що цілий цей проєкт це один великий блєф, що уряд хоче опанувати фінансовий ринок наддунайських держав, що рекляму за федерацією зроблено за мадярські гроші, чи властиво на рахунок майбутньої французької позички для Мадярщини, що думка наддунайської федерації зовсім нереальна, бо французький уряд знає добре, що федерація не врятує загрожених банкроцтвом держав. Крім того загрозила міністрові скарбу Фляндерові, що оголосить документи, які компромітують ріжні металюрґічні фірми та банки.

Зачувати, що французький уряд хотів спрятати Ано бодай на час парляментарних виборів і тому її арештовано. Ано переслідувала завзято банкових спекулянтів і видобувала на яву тайні махінації великого промислу й великих фінансістів, хоч що правда, не з ідейних мотивів. Тому її конфлікт з владою має характер далеко поважніший і заповідає більше сензацій ніж перед чотирма роками.

Зза куліс апокаліптичної „Згоди“.

„Аполітична“ організація та її „інтервенції“ у справі — державних позичок!

ЦІКАВИЙ ДОКУМЕНТ ЧАСУ.

Одна вчителька-полька на терені Сх. Галичини отримала недавно такого листа:

Zjednoczenie Polsko-Ruskie Zgoda.
Zarząd Główny.

L. 1171/32. Kraków, 23. II. 1932.

W. P.

Na propozycję naszego delegata Pana Dr. Skowrońskiego ze Sambora Zarząd Główny zamianował Panią sekretarzem koła miejscowego. Wysyłamy część druków, resztę wyszlemy później. Prosimy przystąpić do pracy organizacyjnej w swej okolicy, przyjmować do Towarzystwa tak Polaków jak Rusinów (Ukraińców) bez różnicy zapatrywań partyjnych. Nazwa Rusin nie powinna być przeszkodą, gdyż każdy może się nazywać jak chce, byleby był lojalnym obywatelem Państwa Polskiego, oprócz tego trzeba się stosować do postanowień statutu i załączonych instrukcyj. Towarzystwo nasze jest **bezwzględnie apolityczne** (?! — Ред.). Deklaracje należy przesyłać do sekretarza powiatowego, oraz zwracać się do niego o dalsze instrukcje. Towarzystwo **pomaga** (?! — Ред.) **swym członkom w sprawach interwencji u władz — renty inwalidzkiej, pożyczki i t. d.** (!! — Ред.).

Należałoby rozpocząć pomału pracę w innych sąsiednich wsiach. Na jednej deklaracji może być kilka podpisów. Należy zawiadomić Starostwo o objęciu przez Panią Sekretarjatu koła miejscowego Tow „Zgoda“, przytem załączyć jeden statut. Wkładki członkowskie należy zbierać chociażby po kilka groszy miesięcznie lub w naturze, biednych można zwolnić od płacenia.

Po otrzymaniu deklaracji członkowie otrzymują legitymacje członkowskie. Dziękując serdecznie WPani za łaskawą współpracę na polu zgody polsko-ruskiej (ukraińskiej) życząc powodzenia pozostajemy z poważaniem

Sekretarz główny
Jan K. Mociołek.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

Пятирічка боротьби з релігією.

Предсідник союзу безбожників Ярославський виголосив на зїзді радянських учителів у Москві промову про 5-літний плян поборювання релігії. Він заявив, що вчительство народніх шкіл ще досі піддається релігійним впливам і що протирелігійна кампанія у школах та на селі не ведеться як слід. Всі релігійні заклики це опора капіталізму і тому треба їх за всяку ціну викорінити. Боротьбу з релігією треба вести з цілою безоглядністю. Плян викорінення й знищення релігії в Радянщині уложено на дальших 5 літ так, що здійснення другого пятилітнього господраського пляну буде однозначним з повною побідою комунізму над релігією. Всі святині й церковні установи повинні належати до історичної минувшини як музеальні предмети.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 16. КВІТНЯ 1932.

БОГДАН НАТАЛЧИН

Лист із чужини.

Молода, гарна Панна в майном, Дора,
посте рестанте 13.

Вже сам факт, що Ви, Пані в Дорі, каже мені поклонитися Вам, полинути думкою за Вами, присісти край лавочки у вашій кімнатці та задивитися на Вас.

У Ваших очах віддзеркалюється зелень полонини, що розгортає обійми, розлогої Маковиці, у Ваших ухах, які щодень слухають шуму бурхливої Камінки дзвенітиме пісня верховини, що очарувала і мене; у зачісці Вашого волосся може ще лишився спомин останнього буревію, а на Ваших рожевих устах спочиває ще поцілунок весняного, гірського леготу. Складки Вашого вбрання насичені поранковою, рожевою імлою та кришталево чистим воздухом, де нанизані рубіни сходячого сонця. Уста Ваші розхилені може шепочуть те, що наспівує Вам в одно шум задуманих лісів та журчіння прозірчастих потоків.

Ви не привитаєте мене, ані не здивуєтеся, коли несподівано прийду, не кивнете головою, не будете навіть невічливі; — Ви будете такі, як завсіди — мелянхолійно всміхнені та щасливо задумані. Очі Ваші будуть прижмурені, звичні блукати тільки верхами. Будете байдужі.

А прецінь ми, Пані, давні знайомі.

Я знаю Вас добре.

Ви встаєте заєдно вчасним ранком, пєте маслянку від Грозикової, потім ідете до Ілька до „Гаразду“ та вступаєте на почту спитати за посте рестанте. Коли не дістанете нічого, проходите вузькою кладкою річку та стаєте у стіп Камянецького при похилій воріні. Ви пялись би стрімкою стежиною на верх, — та ба! Цеж щойно березень і нема товариства.

Нервуєтеся злегка, скручуєте приспішеним кроком на залізничий міст, та „щоб хто не затримав“ доходите швидко до двірця. А той двірець — він наш спільний старий знайомий. Я тільки раз привіз Вас туди з Яремча, коли то я переживав нові, цікаві і гарні хвилини. А Ви, — Ви забули мене? Цеж було над Прутом під „бердом“, або над Жонкою у підніжжя „Гльорієтки“...

Вернім на двірець у Дорі. Ви вже там. Літом там Ви губитеся, відтам мерщій втікаєте, там домінують вигуки „гулєс“, — тепер Ви майже самі.

Хібаж живе ще і є в Дорі „Пан Чинський“? А коли є, то Вас на площі двоє та ще й третя задихана льокомотива.

А тепер час повні. Коли Ваше вікно до полудня, коли оглядаєте з нього Ґорган-Явірник, то Ви щасливі від тої далекої, а близької синяви, що виринає довкола гори від сяйва круглолицього.

Він був там серед природи і тут серед людського муравлища завсіди моїм найкращим другом; скільки сліз пролив я при цьому свідкові та повірникові одинокому, скільки радощів, нераз і неоправданих, незаслужених зазнав.

Але Ви, Пані — Ви не романтиків шукаєте — Ви з майном. Тому, коли в неділю вранці три дзвони доринської церковці відізвуться трам-бам-балам, — Ви краще прибрані як у будень, спішите камяною доріжкою до Божого храму.

Ви не продираєтесь крізь гущавину червоних петиків та вишиваних сорочок, а входите просто у захристію; ідете за вівтар, або стаєте тут таки у переході, — і молитесь... Люди оглядають Вас... — Що дав би я тепер за те, якби міг занюхати запаху гуцульських кожухів, вимащеного маслом волосся, якби міг це хоча раз почути, як роздрапаним альтом приспівує „Маруся Дякова“.

Дорогі Пані! Коли я навіть напоавду помиляюся щодо Вашої особи, а Ви мене зовсім не знаєте, ні пригадати собі не зможете, — не відмовте бодай один раз відписати мені з Дори.

З Вашого листа затягну дрібочку чудового гірського воздуху, із ним війде в мою душу смараґдовий спокій ялинних лісів, шафіровий маєстат далеких верхів та всучеться в памяти золота нитка золотих спогадів з моєї неоціненої Дори.

Ви ще не пізнали мене? Таж там бігав я малим золотоволосим хлопчиною, я туда проходжувався юнаком, мене туди вабило і вабить, коли я став мущиною; — мущиною? Коли я ще все дитина.

Я і нині ще побіг би над великий Бовч, щоб побачити, чи великі ями вбила вода через зиму, чи не змінила річища, та чи можна буде сміло та вигідно плавати по „Івані“. Я ще зараз вхопив би топір у руку та самітцем почвалав до „Липи“, або і під саму Синявку, щоби там порозмовляти з шуліками, порозглядати сліди зайців та іншого звіря, пообнімати та наспівати гимнів кожному шпилеві, кожному пневі.

Спитайте верхів сусідніх, чи є такий, що не почував на собі ваги моїх легких стіп, спитайте потоків бистрих, який із них не гасив моєї спраги своєю ледяною водою, спитайте гуцулів стрічних, чи не заговорював я з ними про все, про що тільки знав і не знав.

А коли дізнаєтеся від них моє правдиве прізвище, перешліть мені тихий привіт, від них; коли-ж ні — перешліть його мені тим більше, бо тільки він один буде останнім звязковим з дорогими моїми горами, — з нашою любою Верховиною.

А не осуджуйте гостро мого сміливого листа. Чого Ви ждете від тих, що пишуть до Вас — це одно, а слова розваги для земляка на чужині — це друге. Ви — в Дорі, це найважніше; Ваш лист принесе мені запах рідних гір. Може пишучи його і Ви забудете про свої надто реальні думки.

—o—

З життя наших установ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ „СОКОЛА-БАТЬКА".

Користаючи з побуту у Львові, зайшов я на запросини голови „Сокола-Батька" п. Миколи Заячківського на Загальні Збори членів цього товариства в неділю 10 квітня, щоби ближче запізнатися з його діяльністю. На салі досить місця. Дуже мало представників інтелігенції, переважає міщанство, є і гурток представниць жіноцтва. Брак академічної молоді, що перед світовою війною творила найголовніший та найчисленніший контингент членів „Сокола-Батька".

Відсутність академічної молоді (хіба за деякими нечисленними вимками) у такому товаристві як „Сокіл" характеристична для сучасних відносин серед нашого громадянства. Здоровими їх назвати не можна. І молодь кінчаючи вищі школи, входить у життя без громадянського підготування і часто неприпатна до будениої органічної праці. Навіть теперішній божок наймолодшого покоління спорт, не надто її захоплює. Нерожеві гороскопи на будуче. Та це ненормальне явище мине і університетська молодь згодом знайдеться певно там, де її місце, у праці в сокільських рядах.

За президіяльним столом довголітній заслужений голова „Сокола-Батька" дир. Микола Заячківський і невсипущий пропагатор сокільської ідеї та майдану у Львові — радник Стеблецький.

Збори отворив дир. Заячківський і здав загальний звіт із минулорічної діяльности товариства. Усіх сокільських гнізд у Галичині є 386, з того найбільше, бо 155, в тернопільському воєвідстві. Найменше гнізд має „Сокіл" у станиславівському воєвідстві; львівське воєв. стоїть по середині. Не всі гнізда проявляли назверх свою діяльність, а часом ця діяльність проявлялася у невластивих ділянках, головно у просвітянській, у формі аматор. гуртків, чим нераз робили конкуренцію читальні „Просвіти", чи іншій аналогічній організації. „Сокіл-Батько" не негує і просвітянської праці, але вона у „Соколі" не повинна бути головною, тільки руханка, спорт, прогулькн, тощо. Більш-менше правильну діяльність проявляє лише одна четвертина всіх гнізд. Більшість гнізд не прислала навіть звідомлень зі своєї діяльности, про які ширше громадянство нічого не знає. Орган „Сокола-Батька", що його по однорічній перерві відновлено — „Сокільські Вісти" не знайшов ще доступу до всіх сокільських організацій у краю, а це без сумніву спиняє дальшу організацію.

Від кількох літ адміністраційна влада ставиться не надто прихильно до справ українського „Сокола". Масово розвязувала тов. „Сокіл" в ріжних повітах, найбільше в тернопільському. При пожежно-руханкових „Соколах" подавала нераз як причину брак пожежного приладдя, відсутність при пожежі у якомусь далекому селі, участь членів „Сокола" в українських національних святах, а навіть брак діяльности, хоч є рішення Найв. Адміністраційного Трибуналу, що за саму недіяльність не можна товариства розвязати. В краю заборонили носити однострій, а навіть сокільські шапки.

Влада противна шапкам-мазепинкам, а є за передвоєнними шапками. У тій справі буде ще окрема конференція. Старшина „Сокола-Батька" буде дальше змагати до оживлення сокільської діяльности в краю.

Подробиці звідомлень ріжних референтів будуть оголошені у „Сокільських Вістях". Треба тільки зі звідомлення рад. Стеблецького зазначити, що збіркова акція на викупно майдану „Сокола" у Львові в останньому році внаслідок господарської скрути не дала тих вислідів, що в попередніх роках, а за пять літ треба сплатити поважну квоту пять тисячів долярів. Цієї справи не можна легковажити, бо без власного майдану у Львові не можна і думати про доцільну і всесторонню сокільську працю.

Над рефератами йшла оживлена дискусія представників поодиноких сокільських товариств зі Львова і з краю (Перемишль, Перемишляни, Хирів, Городок Ягайл. і т. д.). На окрему згадку заслуговує промова проф. Гайдучка про сокільську ідеольогію, що була наче доповненням загального реферату голови товариства.

Головою вибрали наддалі дир. Миколу Заячківського.

С. Б.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Нові судові оплати.

Ще дня 7. березня ц. р. ухвалив сойм три предложені міністерством справедливости законопроєкти про судові кошти: 1) На терені апеляційних судів у Кракові й у Львові, 2) на терені апеляційних судів у Варшаві, Люблині та Вильні і 3) на терені апеляційних судів у Познані і Торуні та окружного суду в Катовицях. З днем 1. квітня ц. р. ці закони почали обовязувати. Ціллю цих законів має бути, по думці мотивів міністерства справедливости, заведення одноцільного в тій матерії законодавства у цілій Польщі, а також добуття більших скарбових доходів. Досі обовязували у трьох дільницях Польщі зовсім відмінні закони. А саме — у Галичині і Тешині давано стемплі до кожної справи у поодиноких її стадіях, відповідно до вартости предмету спору і таким чином тягар судових оплат був розложений на довший час тревання спору та екзекуційного поступування. У двох інших дільницях Польщі була судова оплата вимірювана у певному процентовому відношенні до вартости предмету спору. Цю оплату складано у бувшій російській дільниці з гори при внесенні дотичної справи до суду, а на німецьких землях з долини. Теперішня уніфікація заключається в поширені дотичних приписів б. займанщини російської також на апеляції в Кракові, у Львові і на судову округу в Тешині.

Для нас найважніший цей останній закон і тому хочемо бодай у найголовніших рисах познайомити з ним наше громадянство. Отже цей закон змінює основно дотеперішні судові оплати при всіх судових чинностях і вводить сталі оплати, які виносять 3 прц. від вартости предмету спору, при чому кожну надвишку понад 100 золотих рахується за нову сотню. Ця оплата називається „стосунковим вписом", значить процентовим вписом головним. Такий головний впис оплачується від кожного позву, як від позвів взаїмних так інтервенційних, від позвів про уневажнення та про поновлення поступовання, від апеляції, від ревізії та від внесення про дозвіл на екзекуцію на підставі заграничних екзекуційних титулів. Ця оплата виносить, *як сказано 3 прц. вартости* предмету спору. Від слідуючих судових чинностей оплачується *половину такої процентової оплати*, а саме від векслевих позвів і в наказовім поступованні, від виповідження наймів та аренди і від румаційних наказів (§ 567 п. ц.) предмету найму і держави, від замітів проти позасудового виповідження, від позвів про ухилення оречення мирового суду (§ 596 п. ц.), від зажалення неважности проти оречення біржових судів і від внесення про дозвіл екзекуції на підставі оречення, або угоди в мировім суді. Коли в векслевім або наказовім поступованні пізваний внесе заміти, то позиваючий має доповнити попередню оплату до повної висоти.

Одну пяту часть основного процентового вписку належить зложити м. ін. від внесення на убезпечення доказів, на видання умовного наказу заплати у мандатовім поступованні, від внесення на перший дозвіл екзекуції, від внесків на видання тимчасового зарядження і від спротиву тимчасових зарядженъ та від рекурсів. Крім того від деяких чинностей складається 1/4 часть основного вписку, та 1/10 часть основного вписку. Ті останні постанови накладають на інтересованих оплати, яких досі не було, як напр. оплата від внесення виявлення маєтків під присягою, від розділу ліцитаційної ціни купна поміж вірителів, за фізичний поділ співласности, за відновлення, або спростування границі, за уділення прибиття торгу при ліцитаційній продажі нерухомости і т. д. Словом за кожний майже судовий акт припадає якась оплата. Всі оплати мають бути в цілости зложені при подані до суду відповідного внесення, бо інакше суд справи не буде розглядати.

Крім обговорюваного досі „вписку стосункового" заведено ще окремо оплати від прилог і подань, внесених поза розправою, та оплати канцелярійні за виписи судових оречень, доручуваних навіть з уряду. Ці канцелярійні оплати виносять від 1 зол. до 50 золотих. Від прилог виносить оплата у всіх судах 50 сотиків, а від кожного подання поза розправою і взагалі від кожного письма, від якого не зложено основного вписового оплачується окремо оплату в городських судах по 50 сотиків, а в окружних судах по 3 зол.

Так само побирається всі ті оплати вписові і додаткові в поступованні уголовім і конкурсовім, наслідком чого поступовання уголове і конкурсове буде фактично поступованням тільки в ціли стягнення оплати для скарбу.

Від усяких оплат може суд увільнити сторону на підставі свідоцтва убожества.

Як з повищого бачимо, цей новий закон стане для нашого населення невимовно важким тягарем і стримає не одного від доходження свого найслушнішого права.

Тому то свого часу Український Клюб у соймі заняв супроти цього законопроєкту і супроти поодиноких його постанов неґативне становище. На правничій комісії наші представники виказували всі відємні наслідки цього закону для нашої суспільности, особливо в часах теперішньої затяжної господарської кризи. Бажаючи ослабити вістря поодиноких постанов ставили представники Клюбу, та інші опозиційні клюби цілу низку поправок, які сойм, згідно з бажанням міністерства справедливости, що як і цілий уряд має більшість у комісіях і в соймі — відкинув. І так передовсім домагались ми обниження головного вписку на 2 прц. а коли це відкинено, домагались ми цієї знижки, бодай при спорах нижче 1000 зол. Домагались ми, аби „стосункова оплата" була зложена не нараз, але у 3-ох ратах, щоби на випадок знесення вироку І. чи ІІ. інстанції не побирали вписку від другої апеляції чи ревізії цієї самої сторони. По думці закону буде на жадання сторони повернена половина „стосункового вписку" до позову на випадок відкинення позову, або в випадку видання вироку з визнанням уже на першій розправі. Ми домагались, аби таку половину оплати стороні повернено також у випадку видання заочного вироку. Поправку цю відкинено. З доручення Клюбу забирав я у тій справі слово на пленарному засіданні сойму дня 7. березня, виказуючи всі хиби законопроєкту та його далекосяглі наслідки в напрямі обмеження кредиту, без якого всяке господарське та торговельне життя є неможливе. І без сумніву цей закон відібється невимовно шкідливо на кредитових і взагалі на господарських наших відносинах. Цей закон зводить вимір цивільної справедливости на площину комерціялізації і дрібної торговлі, вимагаючи за кожну дозу вимірeної справедливости окремої заплати. Одним з моментів рішаючих про правильний хід торговельного життя і кредитових оборотів є можність скорого випроцесування слушної „правиці". Новий закон стане цьому на перешкоді. Він ставить у безвихідне положення особливо всякі кредитові інституції в стадії їх ліквідації. На домагання поправи важких відносин у судах, правительство дало відповідь у обговорюваному законопроєкті, заміряючи дорогою подорожіння оплат спричинити зменшення судових справ.

Посол д-р В. Загайкевич.

Конфіскують гітлерівські прапори й арсенали.

Виконуючий розпорядок президента Гінденбурга про розвязання боєвих гітлерівських відділів приказує поліції конфіскувати все майно тих відділів. Тому конфіскаті підлягають: однострої, відзнаки, партійні прапори, літаки, авта, засоби комунікації, санітарні матеріяли, музичні інструменти, полеві кухні, намети і т. д. Розпорядок постановляє, що в означеному речинці поліція має ексмітувати гітлерівців із клюбів, одначе мусить їм дати якесь пристановище, щоби не були без даху над головою.

—o—

Більшовики вимінюють населення.

Румунська преса повідомляє, що радянський уряд задумує поселити на своїх західніх окраїнах (від Румунії в Польщі) самих москалів комуністів, а місцевих людей переведе в глиб Московщини на місце тих москалів. Недавно всі молдавани в т. зв. молдавській республиці (на Україні) дістали приказ збиратися в дорогу. Є їх 248.392 душ. Уряд оправдує це тим, що західні держави готовлять наступ („інтервенцію") на Радянщину, а надграничні села прихильні цьому наступові й могли би його влекшити.

—o—

Небезпека від вульканів минула

ВАЛЬПАРАЇЗО. 14. IV. ПАТ. Діяльність 8 вульканів поволи ослабає. Хоча із 7 вульканів добуваються ще клуби диму, всяка небезпека мабуть минула. На основі інформацій зі Чілі попіл опав на цілу південну частину Південної Америки разом з Патаґонією та групою островів Хуан Фернандез та островами Робінзона Крузо.

—o—

Економічний огляд.

МІЖНАРОДНЯ ХРОНІКА.

Дальша доля наддунайського бльоку.

Після невдатних переговорів чотирьох великодержав у Льондоні, преса заговорила про кінець концепції прем. Тардіє. Ця концепція стала вже власністю не тільки Франції, але й Англії, бо остання, аби ратувати свої льокати в наддунайських краях (разом із Болгарією та Грецією сягають вони суми 230 мід. фунтів як довгорочинцеві і ще поважнішої суми як короткоречинцеві) імовірно дійшла до повної згоди з Францією в площині організації середньої Европи. Французька преса атакує італійців і німців, які — мовляв — „сторпедували" льондонську конференцію. Вони заявили, що не дадуть своєї згоди на преференційний союз намічених пятьох наддунайських держав, бо 1) пошкодилиб тим своєму експортові, 2) не помоглиб пяти кандидатам до бльоку, бо в тих рямцях господарське уздоровлення є неможливе.

Наслідки невдачі є вже очевидні. Адміністраційна Рада Банку Міжнар. Виплат рішила наддунайським державам не дати ніяких нових кредитів. В Австрії жадають, щоби уряд заключив негайно з Берліном і Римом преференційні умови і щоби від 15. ц. м. не платив ніяких відсотків та рат від заграничних позичок. Помітне схвилювання панує теж в Чехо-Словаччині, Югославії та особливо в Угорщині, де фінансова ситуація жахлива.

Совіти і закордонні капіталісти-нафтярі.

Радянський нафтовий трест веде переговори з союзом передвоєнних заграничних власників нафтових терень у б. Росії щодо евентуального винагородження їм втрати копалень у користь Рад. Союзу. Трест диспонує сумою 300.000 фунтів штерл., яку він добув шляхом оподаткування 5 проц. усіх нафтових трансакцій.

Судьба концерну Крігера.

Зі сторінок всесвітньої преси не сходять справи шведського сірникового концерну і найбільшого світового монополю. Нема дня від смерти Івара Крігера, в якому не нотувала би преса якусь нову вістку з цієї матерії. Признати зрештою треба, що є над чим дискутувати після відкриття фінансових надужить, рахункових недокладностей та сфальшованих білянсів. Чуємо також голоси, що катастрофа сірникового концерну є справжньою національною катастрофою Швеції, мало що найбільшою після невдач Карла XII... Появились уже навіть окремі книжкові публікації, при чому варта зазначити, що рекорд у поспіху знову виявили німці, подібно як рекорд докладности у відомій анекдотичній історії про „монографію слона". Вже кілька днів після смерти Крігера видав А. Маркус солідну і багату матеріялом книжку (бодай так клясифікує її „Берл. Тагеблят") п. н. „Kreuger u. Toll als Wirtschaftsstaat u. Weltmacht".

Світова господарська конференція.

В заграничних господарських колах виринула думка скликати в червні ц. р. одночасно з плянованою конференцією в справі воєнних відшкодувань всесвітню господарську конференцію. Дискусійний матеріял мав би бути докладно підготований і тісно означений. Належалиб до нього ось які справи: міжнародне регулювання валютової і девізової проблеми, засування клірінгового обороту, організація природної виміни при помочі контингентів (товар за товар) і т. п. Заінтересовані кола сподіються осягнути на цій конференції кращі результати, ніж ті, які дала в свому часі подібна женевська конференція. Після неї залишилось тільки багато паперових резолюцій і побажань.

Запаси золота в поодиноких державах.

Цікаві цифри находимо у щойно опублікованій американцями статистиці про розділ золота у світі: В сумі є його 11.242 міл. долярів, із чого припадає в міліонах на Злуч. Державн Ам. 4.007, на Францію 2,808, на Англію 588, на Швайцарію 472, на Еспанію 434, на Голяндію 357, Рад. Союз 329, Аргентину 253, Японію 234, Німеччину 226. Польща мала на 1. квітня 70 міліонів долярів золота.

ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

За оздоровлення рільництва.

В останньому часі польський уряд проявляє деяку добру волю зробити теж „щось" і для хліборобів. Появляються або є у проекті ріжні закони, які мали би поліпшити їхню ситуацію. Однак усі ці пільги в податкових залеглостях чи у сплаті довгів у державних банках і знижка опроцентування позичок не багато дають нашому селянству. Цікавий подекуди є заповіджений закон у справі лихви на селі, яка доходить до 10 проц. місячно і якій цей закон має покласти край. Так бодай запевнювали на останній конференції в міністерстві рільництва у Варшаві, присвяченій питанням віддовження рільництва і діяльности фін.-рільн. комітетів. На цій конференції дир. деп. Розе підкреслив теж два найважніші лиха селянства: невідповідні ціни на сіль.-госп. продукти і низькі ціни на землю. Референт висказав думку, що небавом продукція на селі скорчиться, а це вплине на підвишку цін. Польща перестане бути краєм сіль.-госп. надпродукції. Ця енунціяція офіціяльної особи вказує на те, що уряд не думає братись до акції хочаби частинного стиснення т. зв. „ножиць", себто зменшення ріжниці цін між продуктами сіль. господарства і промислу, а залишає це... обективним обставинам.

Зпоза куліс Синдикату для збуту худоби у Варшаві.

У попередньому „Огляді" згадали ми про близьку ліквідацію Синдикату чи його перебудову. В пресі появились тепер цілі ревеляції про надужиття, які в тій інституції діялись і які вже майже 2 роки тому викликали навіть інтервенцію австрійського уряду. Ревеляції виясняють нам те, чому не вдалось нашому „Центросоюзові" добитися членства і признання контингенту на вивіз свиней за границю, хоч старався він за це два роки. Показується, що провід завів протекційну систему і розділював між членів контингенти дуже несправедливо. Після того експортери зорганізували комісію, яка мала патронувати проводові. Але тепер виявилося, що й ця комісія не поводилася краще. Голосно говорять про корупцію. Крім того виявилось, що дуже поважні суми, які впливали від уряду з титулу експортових премій, взагалі не записані в касових книгах!

Польський торг. білянс у березні.

Тимчасові підсумки Гол. Стат. Уряду слідуючі: вивіз 96.331 тис. з., привіз 65.605 тис. зол., активне сальдо 30.726 тис. зол., менше від попереднього місяця на 3,065 тис. зол. У вивозі передовсім вугілля зменшилось на 3,4 міл. зол.

Плянове господарство.

Наслідки кризи у Польщі проявляються між іншим у тому, що вільне, невязане господарювання здає свої позиції під напором уряду. Після нафтового закону маємо вже другий закон: про право уряду регулювати і контролювати оборот вугіллям так у заграничній як і в краєвій торговлі.

Спростування львівського воєвідського уряду.

Львівський Воєвідський Уряд ч. АА. 5/7/32.

У Львові, дня 12. IV. 1932.

В СПРАВІ СПИСУ НАСЕЛЕННЯ.

(Спростування.)

Відносно нотатки, поміщеної в часописі „Діло" ч. 3. з дня 3. I. 1932 р. п. наг. „З конскрипційних практик". (Звідомлення з місць). „Під загрозами нової пацифікації" та в ч. 8. з дня 13. I. 1932 р. п. наг. „З конскрипційних практик" (Звідомлення з місць). „Іспит з української мови" — Львівський Воєвідський Уряд просить на підставі пар. 19 пресового закону з 17. XII. 1862 р. В. Д. З. ч. 6. з 1863 р. помістити в найближчому числі слідуюче спростування:

Відносно нотатки в ч. 3.

Неправдою є, начеб то списові комісарі в Яричеві Новім уживали виключно тільки польських списових формулярів.

Натомість правдою є, що списові комісарі в Яричові Новім уживали поруч польських формулярів також двомовних, а виключно польських формулярів вживали щойно тоді, коли бракнуло двомовних формулярів, одначе уживання в тому випадку польських формулярів є передбачене постановами пар. 21. інструкції для списових комісарів з дня 17. вересня 1931 р.

Неправдою є, начеб то списові комісарі в Яричові Новім не розпитували про матірну мову, а інтервенція в тій справі населення в начального списового комісаря не дала побажаних наслідків та що з тими особами, що стояли в звязку з інтервенцією у начального списового комісаря комісар постерунку П. П. п. Ґерман списав протокол, погрожуючи арештом і кричав: „Ви хочете, щоб я вам знов зробив пацифікацію, я вас дам на гиляку".

Натомість правдою є, що списові комісарі питали про матірню мову, а делегації, що інтервеніювала в цій справі у начального списового комісаря цей начальний комісар заявив, що пригадав списовим комісарям в Яричеві Новім, щоби вони мовну рубрику виповнювали щойно після попереднього запиту у списуваних, до чого списові комісарі примінились, про що свідчить хоч би той факт, що ніяких скарг у тому напрямку не було.

Правдою є рівнож, що Іван Сітник, Володислав Бернацький і Михайло Дачкевич провадили в Яричеві Новім серед мешканців агітацію в напрямі подавання при списі української мови як матірньої, ведучи ту агітацію навіть у часі урядування окружного списового комісаря Чеслава Хиби, перешкоджуючи йому у списі, що його перепроваджував у помешканні Михайла Ілзіка, до якого в тій цілі прийшли вищезгадані особи.

Завважуючи перешкоди в урядуванні списовий комісар зажадав інтервенції в команданта Постерунку П. П. п. Володислава Ґермана, який покликав вищезгаданих до громадського уряду і їх перестеріг, щоби не перешкаджали в праці списовим комісарям. Вістка, начеб то Ґерман при тій нагоді висказався про спроваджения пацифікації, чи то „вас дам на гиляку", будьто грозив 3-місячним арештом, є неправдива і видумана.

Неправдою є, начеб то формулярі, списані українськими списовими комісарями, в яких матірну мову вписано згідно з заподаннями сторін, кинено відтак до коша, виготовлюючи нові з польською матірною мовою. Правдою є натомість, що формулярі оставлено без ніяких змін.

Відносно нотатки в ч. 8.

Неправдою є, начеб то списовий комісар у Сороках не хотів показати на місці Юркові Маршалові списового формуляря для провірки, як вписано дати, а казав йому прийти до війта. Натомість правдою є, що списовий комісар, не заставши Юрка Маршала в хаті, пішов перепроваджувати спис у слідуючих домах. Підчас спису в домі Балдика прийшов Маршалок і спитав комісаря, чому не був у нього, на що йому комісар відповів, що був у нього, але не застав його дома, супроти чого може його списати тут або у війта. Маршалок попросив комісаря, щоб списав на місці, що списовий комісар вчинив і Маршалок власноручно підписав списовий формуляр.

Справа спису в Теодора Козидри зі Сорок представляється в світлі правди слідуюче: Супроти неприсутности Козидри дома, що виїхав був до Львова, списовий комісар перепроваджуючи спис у мешканні одного Балдика, спитав, чи знає докладно ґенералія Козидри та коли Балдик заявив, що ґенералія докладно знає, той сам Балдик подав всі дати потрібні до виповнення списового аркуша Козидри, після чого сам власноручно той аркуш підписав. Те, що Балдик підписав аркуш, не читаючи попередно його змісту, не є виною списового комісаря, який не заборонював йому того.

За воєводу:

Д-р Кофлер

Радник воєвідства.

ОСТАННІ ВІСТИ

ВІДЛОЖЕННЯ ПОДАТКІВ ДЛЯ ХЛІБОРОБІВ.

Денник Законів із 14. квітня приніс розпорядок міністра скарбу про пільги для хліборобів у сплаті залягаючих податків. Залягаючі від 1. жовтня 1931 р. ґрунтові, доходові, маєткові та спадкові податки розпорядок той відкладає до 15. серпня 1933.

ВІДОЗВА ГІТЛЄРА.

Гітлер видав відозву до своїх відділів, у якій каже, що свою кандидатуру поставив був, щоби протиставитися чорно-червоній партії. Літами гітлерівці стояли вірно при його боці, боролися за добро батьківщини, їх переслідували й мучили. Сотки їх гинули, тисячі були ранені, а вбивники є на волі. Гітлерівців повно по тюрмах, та вони остали тверді й вірні. Радо служитиме Гітлер для них у бороротбі за краще завтра. Вже добре знають, чого хоче від них Ґренер, Бравн, Ґжесінський, Северінґ, Брінінґ. Їм гітлерівці відповідять 24. квітня. Це буде день порахунку. Лихій волі протиставлять добру волю та любов рідного краю. Ви є членами нашої партії — кінчить Гітлер — і вас обовязує дотеперішня дисципліна. Хай ніхто не думає, що розвязання пробоєвих відділів є їх оконечним знищенням. Не тратьте віри в нашу побіду. Це боротьба за велику Німеччину. Я належу до вас, ви належите до мене. Воля засяє нам 24. квітня. Хай живе наша свята справа.

АРЕШТУВАННЯ ГІТЛЄРІВЦІВ.

БЕРЛІН. 14. IV. Ревізії в гітлерівських відділах переходять спокійно. Провідники берлінських пробоєвих відділів з гр. Гельдорфом є поза столицею. В Мінхені обсадили Брунатний Дім, там сконфіскували матеріяли в справі акції пробоєвиків, у Дармштаді сконфіскували багато зброї. Президія поліції в Ляйпціґу заявила, що не може покищо подати подробиць про сконфісковані озброєння та документи. В Гамбурзі арештували 7 гітлерівських членів сенату та 1 посла райхстаґу.

АРЕШТУВАЛИ БІЛЬШОВИЦЬКОГО КУРЄРА.

У звязку з недалеким 1. травня поліція ствердила, що в Виленщині комуністи приготовляють кампанію для викликання неспокоїв. Арештували заг. 50 людей і сконфіскували 250 кґ. ріжних видавництв. У поїзді Вильно-Варшава арештували звязкового комуністичної партії Зах. Білоруси, що віз вказівки для комітетів у звязку з 1. травня.

ЗРЕДУКОВАНІ СЛУЖБОВЦІ НЕ КИДАЮТЬ БАНКУ.

Польський Банк Промисловий у Львові зредукував чимало службовців. Вони опинилися в крайній нужді і тепер для демонстрації приходять до банку. Конфліктом тим зацікавився Союз банкових службовців, бо банк не додержав умови.

ПОЖЕЖА.

13. квітня вибухнула пожежа в Хотіні (пов. Калуш). Наслідком вітру згоріло 21 хат, 18 господарських будинків, багато сіна та збіжа.

Відозви й комунікати.

До всіх, що вчилися або вчили в Українській гімназії у Львові.

Ваш голос несеться впоміж тих мурів, з тих малих кімнат, а може й з тих самих лавок, де минули Ваші ясні юні дні, дні весни. І нині в українській гімназії в „Народньому Домі“ у Львові здобуває світло, знання й виховання найдорожчий скарб нашого народу, тобто його молодь, його надія.

Якщо любо Вам згадати про ті місця, де ви колись училися, а може й вчили, то певно з відразою згадуєте про ті гигієнічні відносини, серед яких провели Ви літа свого найкращого життя. Може нераз жаль крає Ваше серце за тими товаришами, учениками, дітьми, внуками, що передчасно зійшли в могилу тільки наслідком того, що завдалегідь про них ніхто належно не подбав.

А сьогодні положення нашої молоді куди гірше. Стиснені на одному, третьому поверсі, без подвіря, без сонця внаслідок нових будівель, у самому гирлі великоміського гамору, крику, метушні й пороху, що й вікон відчинити не можна, при живім автомобілевім русі — це значно гірше, ніж було за Ваших часів.

І в тому 5—6 годин денно! Подумайте!

А може дома краще? Про це ліпше і не згадувати. Сутерини, вохкість, порох, задуха... при недоїданні. Отсе ті гаразди нашої молоді. Усунути це зло є святим обовязком нас старших.

Ідучи за голосом національного обовязку, за голосом найпримітивніших людяних почувань Батьківський Кружок уже три роки доживлює бідну нашу молодь, а перед місяцем закупив двоповерхову хату в Ямнім над Прутом на Вакаційну Оселю.

Тисячу долярів ми заплатили, а другу тисячу маємо заплатити до 1-го липня 1932 р. Першу тисячку вібрали з дрібних датків учеників і їх батьків, за рештою звертаємося до Вас, апелюючи до Ваших добрих сердець.

Чи не за сміливо ми поступили в часі важкої скрути? Може! Але ми не сміли вже чекати ні одної хвилини, бо наша молодь гине. Останні лікарські оглядини виказали на 80 учеників 37 хорих на залози, а в 31 постійний підгорячковий стан. Цеж страшне!

Жертви потрібні зараз. Жертводавці від 10 ам. долярів вгору на вічну памятку будуть вписані в „Золоту Книгу“ як почесні добродійжовники.

А коли наші діти над берегами бистрого Прута віддихатимуть здоровою грудю, коли своїми біленькими руками ловитимуть проміні життєдайного сонця, то тоді й плистиме щира, тиха молитва вдяки за Вас. Молити Бога за Вас будуть вони й піснею, що буде лунати на наших рідних верхах, заглушених тепер чужим гамором, й голосною молитвою в гуцульській церковці. Який благодатний, освідомлюючий вплив плистиме з Оселі на Гуцульщину.

Віримо, що все те промовило до Вашого розуму і серця та сподіємося, що наше прохання Ви вислухаєте.

Датки просимо слати на адресу: Земельний Банк (Оселя Ямне) вул. Словацького 14., Львів.

ЗА ВИДІЛ БАТЬКІВСЬКОГО КРУЖКА:
Д-р Іван Брик, голова. *Ядвига Голубовська*, секр.

—o—

Еміґраційні справи.

В справі реемігрантів до Арґентини.

Реемігранти до Арґентини, які мають важне арґентинське свідоцтво моральности, т. зв. „buena conducta“ та арґентинську карту ідентичности, мусять подбати за арґентинську візу, яка коштує 43 зол. 70 сот. Свідоцтво моральности є важне на два роки від дати виставлення в Арґентині. Хто передавнив речинець, платить нормальну візу, що коштує 305 зол. 60 сот.

В справі актів вінчання до Арґентини.

Жонаті еміґранти й одружені еміґрантки, що їдуть до Арґентини, мусять предявити свідоцтва вінчання в арґентинському консуляті.

Реемігранти до Злучених Держав.

Виставлені в Злучених Державах „перміти“ на поворот є важні один рік. Хто в тому часі не виїде, матиме поворот дуже утруднений, а то й неможливий. Якщо реемігрант через важні причини не може виїхати в назначеному речинці, мусить сім тижнів перед упливом речинця написати подання англійською мовою до американського консуляту з просьбою продовжити речинець важности „перміту“. Після засвідчення в консуляті (за оплатою 2 дол.) подання відсилається до Департаменту Праці у Вашингтоні, — долучити чек на 3 дол. „Перміт“ може бути продовжений на дальших шість місяців. — Неграмотні реемігранти мусять вернути до Америки впродовж 6-и місяців від дати виїзду зі Злучених Держав не вважаючи на те, що мають перміт важний на р.к.

—o—

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Театральний альбом.** Управа Музею Наукового Товариства ім. Шевченка збирає у відділі портретів альбом усіх українських театральних та кінових артистів і співаків як необхідний ілюстраційний матеріял для історії наших театрів. Сьогодні начислює цей альбом уже біля 420 фотографій та репродукцій з часу від 1864 р. (театр Омеляна Бачинського) аж до сьогодні і є найбільшою цього роду збіркою у Львові. З театральних артистів відступили Музееві свої збірки покищо пп.: І. Біберовичева, І. Гриняк, Р. Залуцький, К. Козак-Вірленська, С. Орлян-Соботова, В. Петрович-Смалева, П. і В. Сороки, С. Стадникова, А. Шеремета, А. Юрчакова, Й. Качмарик-Якимова. Крім цього передав Музееві свою збірку старих театральних фотографій радн. Осип Давидович зі Самбора. З огляду на культурно-історичне значіння такої збірки просить Управа Музею НТШ пп. артистів та приватних осіб відступити їй цього роду збірки, щоби можна було скомплетувати по змозі цей відділ музею.

— **На підмогу недужому артистові.** Управа „Союзу Діячів Українського Театрального Мистецтва“ вважає своїм обовязком пригадати ВП. громадянству м. Львова, що в суботу 16-го ц. м. театр „Цвіркун“ дає бенефісову виставу для недужого артиста Василя Коссака. Від численної присутности на цьому вечорі залежатиме успіх підмоги для артиста, що потрібує її негайно та необхідно. За „У. С. Д. Т. М.“: А. Шеремета, голова, П. Гладкий, секретар.

— **До відома слухачам радія.** Святочний Концерт в память 300-ліття уродин гетьмана Мазепи в Станиславові буде переданий крізь радіо. Початок точно в год. 20 дня 17. квітня ц. р. Радіо подасть: промову проф. Богдана Лепкого, сольові співи М. Голинського і хорові співи станиславівського „Бояна“ і „Думки“. Не подасть зате сценічної картини з трильоґії „Мазепа“, яку відограють на закінчення, бо передача цього твору радіом владою не дозволена.

— **Ще одна пропаганда.** В повіти Сх. Галичини вирушили цими днями дві самоходові експедиції Польського Радія, що хотять спопуляризувати радіо в кожній, навіть найменшій місцевости. Взяли зі собою богатий пропагандовий матеріял. Одна експедиція буде ділати на схід від Львова в тернопільському воєвідстві, друга на захід від Львова, аж до Ярослава і Добромиля. В якому дусі буде йти ця пропаганда, легко догадатися.

— **Залізо подешевіє.** В міністерстві промислу й торговлі відбулася 12. ц. м. конференція з представниками залізних гут, які згодилися обнизити ціни штабового заліза на 10 прц., значить на 35 прц. від одної тони. Синдикат залізних гут видасть інструкції щодо знижки цін заліза й залізних виробів у гуртовій та детайлічній продажі, так щоби ціни для покупців були на 10 прц. нижчі.

— **Валиться гора.** Між Славськом і Волосянкою стала обсуватися гора Хатки (якої шпиль є 800 м. над поверхнею моря). Около 500 людей працює над очищенням дороги. Колова комунікація перервана. З нутра гори чути детонацію.

— **Дурисвіт.** По Східній Галичині вештається Василь Димчук, родом з Буковини, й обшахровує людей. За те він дістав уже раз чотири роки вязниці. Але коли відсидів і його пустили на волю, він почав знову ворожити і вимановувати від людей гроші. Тепер арештувала його станиславівська поліція, бо він ошукав в останньому часі понад 600 осіб.

— **Застрілив пастуха.** В Кривках (Станиславівщина) 19-літній Андр. Битківський застрілив 15-літнього пастушка Дм. Семенюка. Битківський здер із убитого черевики та штани. Поліції признався, що зробив це тому, бо не мав із чого жити, коли батьки прогнали його з дому.

— **Мораль діточої письменниці.** У Варшаві розпочався судовий процес проти 29-літньої Гелени Кісельницької, авторки повістей для дітей і б. державної урядниці й секретарки Тов-а рільничих кулок, обвинуваченої в шантажі та грошевих зловживаннях. Вона писала до ріжних осіб анонімні листи, в яких домагалася зложення грубих сум під загрозою, а в бюрі рільничих кулок спроневірила 7.000 зол.

— **Де подівся царський плащ?** Справа варшавського банкиря Квінто та його спільнички Гурґлярової приймає все більші розміри. Наслідком обманчивих операцій Квінта 200 осіб утратило свій маєток. Кажуть, що Квінто мав неоціненої вартости коронаційний плащ із гардеробу царя Миколи II. Яким чином він добув цей плащ і де його подів, викаже мабуть слідство. Тимчасом оголошено нагороду за віднайдення укритих грошей у висоті 10 прц. від найденої готівки. Обчисляють, що Квінто укрив перед вірителями два мільйони зол.

— **Жінку й дитину дає в застав.** Із Ню-Йорку повідомляють, що летун Павло Ріцо заявив, що готов дати в застав свою жінку та 19-місячну дитину бандитам, які схопили Ліндберґового синка. Це був би застав, щоби вони віддали маленького Ліндберґа. Дитини шукають теж в Анґлії, тому що там подибали доляри з числами, що їх подав Ліндберґ до відома банкам. Делеґат американської поліції Шефель приїхав до Відня тай там шукав Ліндберґової дитини, бо мав вістки, що якийсь американський німець схопив дитину. Є теж чутки, що це Аль Капонові спільники схопили Ліндберґову дитину, щоби так вимусити на поліції, аби вона випустила на волю їх ватажка. Нюйорські часописи повідомляють, що 50.000 дол., які Ліндберґ виплатив, дісталися трьом алькогольним пачкарям ватаги Шульца.

— **Вулькани і ціни збіжа.** Вибухи південно-американських вулканів загрозили між іншим сьогорічні жнива в Арґентині. Всі поля вкриті такою грубою верствою попелу, що всяка ростинна веґетація знайшлася у критичному положенні. Нема сумніву, що ціни збіжа підуть сильно в гору, коли зважити, що Арґентина це перший збіжевий шпихлір південної Америки.

— **Наслідки вульканічних вибухів.** Льондонські ґазети описують дантейські сцени, які діялися в Маляро, Ст. Рафаель і Мендозі, положених у підніжжя 8 вульканів гір Андів. У Мендозі евакуують все населення числом 8.000 осіб. Ратункова акція трудна з причини диму й темряви. Особливо важко ратувати худобу, що перелякана втікла крізь арґентинські пампаси. Метеорольоґ Ґреґорі передбачує, що мине найменше рік, заки попіл, який піднісся до величезної висоти, впаде знову на землю. Попіл може навіть опадати в Европі, бо на висоті 30 миль вітер буде його гнати на віддаль кількох тисяч миль. Цей попіл, що прийме форму пилу, матиме вплив на погоду в цілому світі. Він ослабить сонішну силу, творячи немов заслону. На основі вісток з Арґентини сила вибуху вульканів покищо ослабла, припинилися й виливи ляви, але темрява з причини диму й попелу триває дальше. Відомий вульканольоґ Мареро передбачує, що за 14 днів буде грізне землетрясення.

— **Міст між Сицилією та Калябрією.** Морський інжинір Калябрета подав м-ству комунікації проект величезного однолукового мосту над проливом між Сицилією та Калябрією. Лук 2.000 м. довгий, тягар понад сто тисяч тон. Був би це найбільший міст у світі, а знімався би на висоті 120 м. над рівенем води. Ширина обрахована на 70 м., тому можна би на ньому побудувати шлях для авт, два залізничі шляхи та звичайну дорогу. Інж. Калябрета подав теж проєкт оборони мосту на випадок війни.

— **Хуртовина в півн. Італії** заподіяла великі шкоди. В історичнім містечку Каноса завалилася частина руїн замку, що в ньому Григорій IV. з попелом на голові покорився папі. Замок той збурили в 1255 р., а відбудували його князі Д'Есте в 1451, зновуж знищили його в 16. ст.

— **Нова експедиція на північний бігун.** Відомий радянський дослідник полярних околиць, проф. Самойлович переїздив крізь Берлін і в розмові з представниками преси заявив, що готовиться до нової експедиції на ледоломі „Красіні“ до північного бігуна. В експедиції візьме участь також кілька літаків. Завданням експедиції буде найти найкоротшу дорогу понад Арктичний океан до Аляски. Проф. Самойлович хоче встановити повітряну комунікацію з островів Франц Йосифа понад північний бігун до американського континенту.

— **Чахотка і гигієна устної ями.** Чахотка, жертвою якої падають що року сотні тисяч, найбільший ворог людства. Боротьба з чахоткою дуже трудна, бо неможливе сотворити в короткому часі для міліонів людей гигієнічних умовин життя. Одначе знаємо, що зарazкі чахотки передістаються до нашого організму через уста де осідають на зубах і творять такі небезпечні для життя і людського здоровля кольонії бактерій недуготворчих. Отже до найосновніших засад гигієни належить охорона устної ями і ґрунтовне чищення зубів антисептичними засобами, а заразом нешкідливими для зубів. Такими засобами це Одоль, плин до уст, паста Одоль і мильце до зубів Одоль. Вироби Одоль признані в 96 краях найкращі засоби до плекання устної ями, містять у собі найкращі антисептичні прикмети.

—o—

З концертової салі.

III. концерт лавреатів Шопенівського конкурсу.

Після представників Угорщини і Бельгії, почули ми в останньому концерті представників Радянщини Саґалова і Люфера. Перший із них відзначений на варшавському конкурсі шестою премією, другий четвертою. Саґалов представився нам як віртуоз великого стилю, для якого фортепянова клявіятура з її трудноцами — просто забавка (чи не мав рації Шуман, коли сказав, що той, хто хоче **грати** на інструменті, мусить ним так володіти, щоби вмів ним **гратися**?) Видно, що „граючися“ технікою. Саґалов

небагато надумується над другими проблемами творів; завдяки вродженій музикальности й інтуїції, він не робить нічого немузикального, але не надто заглиблюється в саму суть творів. При цьому всьому він не холодний і не обективно-академічний; одним словом: пяніст з великою, блискучою будучністю.

Люфер мав очевидно свій „феральний" день. Чи це вина перевтоми — від кількох тижнів всі лавреати грають майже щодня десь в якомусь концерті — чи може що інше, досить, що він не зробив тут цього враження, яке міг і яке зробив два дні пізніше на концерті в Варшаві, де він — як чули ми з радіо — мав саме свій щасливий вечір і грав просто знаменито. Люфер, ученик великого київського пяніста: педагога Беклемішева, тепер сам уже професор інституту в Київі, відзначається головно своєю великою музикальністю і музичною інтелігенцією. Завдяки цьому перша частина г-моль-ної сонати Шопена мала велику лінію й грандіозну форму.

З зацікавленням чекаємо заповідженого другого концерту обох радянських пяністів, на якому вони виконуватимуть — нарешті! — твори не Шопена.

а. р.

Із шкільних концертів.

Заходом учениць приватної середньої фахової школи СС. Василіянок у Львові відбувся дня 9. ц. м. у руханковій салі при вул. Длуґоша 17 а. святочний концерт у честь Т. Шевченка. Концерт цей, як перший прилюдний виступ згаданої школи був безперечно милою несподіванкою для львівського громадянства. Коротка програма, зате зразкове виконання кожної її частини ось додатні прикмети концерту, що не дозволили слухачам ні на хвилину нудьги. Зокрема треба згадати промову учениці О. Андрухович про релігійну сторінку творчости Шевченка й добре підготовані ученицею К. Гладилович хори, з яких Гайворонського „Ой, ти знав..." і Захнянина „Хор русалок" були виконані прегарно. З інших частин концерту Нижанковського „Люблю дивитись" — дует при супроводі фортепяну й пісні Шумана, гра на фортепяні стрінулися також з загальним признанням. Деклямації, хоч може дещо не підібрані (Чума, Хустина) були всеж таки бездоганні. Замітна зорганізованість й однакові одяги учениць це також добрі сторони концерту, що можуть послужити зразком для інших шкіл.

Присутня.

—o—

З кіна.

Кіно „Марусенька": „Мала Джанета"

Джанет Гейнор, що вславилась креацією у „Сході сонця", яку тому три чи чотири роки признано одною із найкращих креацій післявоєнної фільми, є завжди геройкою ліричних драм та зворушливих трагедій (очевидно — зі щасливим закінченням!) Нова фільма з цією артисткою не дорівнює що-правда ані „Сходові сонця" ані „Семому небу", а проте є того самого типу, в якому життєва проза переплетена з поезією дівочих мрій. Чарівна постать цієї справді першорядної артистки, яка вміє однаково вірно, щиро і зворушливо представляти смутки і радощі малої дівчинки, підростаючої інститутки і зрілої жінки — надає цій — зрештою неглибокій і безпретенсіональній — фільмі особливої привабливости.

(ік)

—o—

Серед нових книжок.

Henryk Sée: **Źródła współczesnego kapitalizmu.** Warszawa 1932, стор. 177, 8°. Nakładem Fundacji Wieczystej im. Chankowskiego. Переклад з французького.

Накладом відомої фундації Ханковського, якої завданням є, поза допомогою академічній молоді, теж видавання книжок з ділянки економіки і суспільних наук, появився цей черговий том, призначений, як підручник для всіх, що цікавляться економ. проблемами. Автор, відомий французький економіст і історик економіки, опублікував вже цілу низку (14) книжок, які відзначаються приступністю у викладі та обективністю у представленні фактів.

У цій праці автор розглядає джерела сучасного капіталізму та находить їх у громадженні капіталів, а нетільки в їх істнуванні. Тому теж початки капіталізму сягають часів, коли торгівля це громадження спричинила, а було це вже в часах хрестоносних походів. Це накопичування капіталів, а з тим розвиток капіталізму, пересувалося зі сходу через Італію і північно-західні краї, щоби в Антверпії найти в XVI стол. свій розквіт. Розвиток торговельної форми капіталізму витворив дальшу його форму фінансову (вексель, біржі) і вкінці третю форму: промислову (Англія). На цих основах виріс сучасний капіталізм, який ні в одній країні не охопив в цілости публичного життя. Переходячи до аналізи сучасного капіталізму, полемізує автор з Марксом, доказуючи, що крім того, що як твердить Маркс, капіталізм є тільки функцією праці, є він теж функцією ще низки інших причин. На це наводить факти з історії розвитку капіталізму від середновіча, аж до сьогоднішних часів. — Подання бібліографії до порушених тем робить книжку тим більше вартною. Ясне представлення фактів і добре опрацювання матеріалів роблять те, що книжка є добрим підручником для всіх, які цікавляться економічними проблемами.

(Хр-)

Дописи.

ЛУЦЬК. **(Коли приїде епископ Полікарп? — Реферат у „Просвіті", електричний страйк, повінь).** Новосвячений епископ Полікарп має приїхати до Луцька 22 квітня після полагодження деяких справ у Варшаві. — В неділю, 10. квітня в салі луцької „Просвіти" був перший реферат д-ра Модеста Левицького про суспільну мораль. На цю тему д-р Левицький має прочитати ще два реферати, чи властиво продовження першого. — Луцькі організації, торговці й приватні громадяни затревало продовжують бойкот луцької електрівні, розпочатий 29. березня. — Повінь у Луцьку й околицях наробила багато шкід: вода зірвала міст на Стирі, що веде на передмістя Гнидава; ушкодила залізничний міст під Луцьком на Стирі, наслідком чого подорож через міст пасажири відбувають пішо й по другому боці пересідають до другого потягу. Під водою опинилося багато дімків на периферіях міста і т. д. В околицях вода ушкодила мости, порозривала греблі й залила засіяні поля на значному просторі.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 14. IV. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·20 зол., за літру молока 23—25 сот., літру сметани 1·20 зол., конверв 3·40—3·50

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Пятниця, 15. IV. год. 3. попол. „Дзяди".
Субота 16. IV. год. 3. попол. „Дзяди".
Субота 16. IV. год. 7.30 веч. „Люди в готелі".
Неділя 17. IV. год. 3. попол. „Дзяди".
Неділя, 17. IV. год. 8. веч. „Фавст" оп.

Театр Ріжнородностей.

Пятниця 15. IV. год. 7.30 веч. „День його повороту".
Субота 16. IV. год. 7.30 веч. „День його повороту".
Неділя, 17. IV. год. 3.30 попол. „Мезальянс".
Неділя, 17. квітня год. 8. веч. „Ловці жемчугів", опера Бізета.

Кіна.

АПОЛЬО: „Їх екселенція кохання".
КАСІНО: „Вільні душі".
КОПЕРНИК: „Маленька Джанета" (Дж. Гейнор).
ЛЕВ: „Король Швейків" (ческа звукова комедія з Гуг. Гасом).
МАРУСЕНЬКА: „Маленька Джанета" (Дж. Гейнор).
МІРАЖ: „Дитина гріху".
ОАЗА: „Мельодія сердець".
ПАН: „Дівча з Пратеру". „Циганський хор".
ПАЛЯС: „Гори в полумі".
ПАСАЖ: нечинний.
ПРОМІНЬ: „Опир в опері".
СОНЦЕ: „Останній роман" (Ів. Петрович).
СТИЛЕВЕ: „Севілля місто кохання" і комедія „Лярі й Гарді".
УТІХА: „Пат і Патахон як королі мод". „Летун" (Дж. Гольт).
ХИМЕРА: „Баль в опері" (Ів. Петрович).

Програма радіо.

Субота, 16. квітня 1932.

Братислава (278,8) 21.00 „Дівча з Елізонда", оп. Офенбаха. **Гільверзум** (298,2) 18.40 Нар. пісні, 20.10 Весела програма. **Міляно** (331,4) 21.00 Симф. концерт. **Льондон** (356,3) 18.30 „Ілля" Мендельсона, 21.00 „Арест ін Америка" муз. фарса. **Штутгарт** (360,6) 10.00, 13.00, 17.00 Концерт, 20.10 „Князь Метузалем", оп. Штравса. **Гельсінгфорс** (366,1) 17.30 Спів Реіно Гапалера, 19.30 Рел. Концерт. **Букарешт** (394,2) 19.40 Опера. **Берлін** (419) 18.20 „Вальпургіснахт" Гетого-Мендельсона, 19.15 Попурі з оп. „Циркус Еме", 20.00 Хор. **Стокгольм** (435,4) 19.00 Пісні Геляндa. **Рим** (441,2) 20.45 Опера. **Прага** (488,6) 15.30 Арії та пісні. **Відень** (517,2) 20.25 „Діточа трагедія" песа Шенгера. **Рига** (525,4) 19.05, 21.15 Комедія та музика. **Мінхен** (532,9) 20.00 Оперетка. **Любляна** (574,7) 21.30 Куплети. **Ленінград** (1000) 14.00, 14.30, 20.00 Концерт, 19.30 Авдиція, 21.30 Відчит. **Осльо** (1083) 18.15 Нар. пісні. **Москва** (1481) 12.00 Літ.-муз. авд., 14.00, 15.00, 18.30 Концерт, 17.30 Опера. **Париж** (1724,1) 21.00 Літ. рецитації, 21.45 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Субота, 16. квітня 1932.

11.45 Перегляд преси. 12.10 Шк. поранок. 12.45, 13.25, 16.05, 16.45, 17.35, 18.00, 19.25, 19.35 Грамофон. 13.20 Метеор. комунікат. 13.45 Госп. комунікат, біржа. 14.45 Легка жид. музика і спів. 15.30 Військ. вістки для всіх. 15.40 Скринька для дітей. 16.00 Комунікат для плавби та рибалок. 16.10 Для матуристів. 16.30 Мода. 16.55 Первісні танці. 17.10 „Вильно в госп. відбудові держави". 17.45 Муз. коментар для лаїків. 18.05 „Як Робінзон уперше спробував моря" (авд. для дітей). 18.30 Джезбенд. 18.50 Всячина. 19.15 Рільнича почт. скринька. 19.30 Спорт. 19.45 Прес. рад. денник. 20.00 „На овиді". 20.15 Легка музика. 21.55 „Від Білгороду до югосл. Мадейри" (відч.). 22.10 Шопенові твори. 22.40 Прес. рад. денник. 22.50 Закордонні ретрансмісії.

Подяка.

У безмежнім і невтишнім болю після безповоротної втрати нашого найдорожшого Мужа і Батька бл. п. о. Андрея Антонового, пароха в Нагачеві спішимо зложити отцією дорогою найщирішу подяку Всч. О. О. Дек. Матковському Василеві, Сіньkевичеві Олександрові, Цепинському, Евстахієві, Мокрівському Матвієві, Подлуському Петрові, Крушинському Романові, Турчановському Маркові, Тарчаниновi Михайлові, Шерстюкові Іллі, Подляшецькому Константинові, Щурковi Степанові, Цепинському Романові, Сиваковi Григорієві, Огородникові Миколі за ласкаву участь у похоронi і відправі панахид і прощальних промов.

Вп. Д-ру Кушнірeві Степанові за лікарську поміч Покійному, селянинові Степанові Жилі за прощальну промову. Всім укр. Установам села Нагачова за звеличання похорону вінками, Т-ву „Районова Молочарня" в Свидниці за вінок і ласкаву участь. Уч. V кл. укр. семинарії в Яворові за співчуття і вінок на могилу Батькові дорогої Товаришки.

Учительському Зборові, любим ученикам Покійного народньої школи в Нагачеві, Вп. Тарліковським, Пасічинській, Команецким, Круцьковій, Цепинській, Огородникові, Кайперові, Цанклям за співучасть і щирі слова розваги. Усім громадянам села Нагачова і инших сіл, що своєю присутністю віддали Покійному останню прислугу та нам у цей спосіб хотяча трохи радости вділили в нашім горі. Хай Вам Всім Господь дасть здоровля за Ваше щире серце.

Нагачів, в березні 1932.

Жена і Доні.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.